

(Ne)spoutaný

Vlk

Lobo
Selvaggio

(Ne)spoutaný Vlk

Copyright © Lobo Selvaggio, 2022

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2022

Ilustrace © Lobo Selvaggio, 2022

Vydalo © [Canc](#), 2022

ISBN 978-80-88488-06-4 (PDF)

1.

Skončila mi služební cesta. Nečekám, že se dneska přihodí ještě něco důležitého, proto se bezduše vezu metrem až na okraj Prahy. Zamířím k odstavnému parkovišti, abych konečně vyrazil domů. Snažím se nezápat na dámu v elegantním kabátu a vysokých kozačkách, která odemýká vedle zaparkovaný Mercedes, ale je mi povědomá.

„Vlku?“ osloví mě jako první.

Chvilí mi trvá, než poznám, že je to vlastně Romana – moje klientka z masáží, kterou jsem mnoho let neviděl. Dobře si vzpomínám, že měla velký nos a předkus. Tenkrát přišla ke mně, protože ji příšerně bolela záda. Nyní na své roky vypadá fantasticky. S obdivem si ji prohlížím – velký nos je pryč a místo něj jen rozkošný nosánek, také nepěkný předkus zmizel.

Všimne si mého pohledu, usměje se a začne vysvětlovat. „Mám titanovou čelist i nos, to byl dárek od manžela, který obchoduje s nemovitostmi,“ přiznává a dál chrlí vše, co se za dobu, kdy jsme se neviděli, událo nového. „Dostala jsem nabídku pracovat pro módní časopis. Píšu různé články a doplňuji je fotkami.“

Na její proud informací pohotově zareaguji pohostinným pozváním. „Tak kdybys měla někdy cestu na Moravu, zvu tě na návštěvu a na pohárek vína,“ nabídnou jí.

Souhlasí, ale myslím, že je to z její strany jen formalita. Ještě si ji nenápadně prohlédnu, když odchází, a přemýšlím, zda je vylepšená i pod kabátem, protože její tělo to tenkrát potřebovalo.

Ta potvora volá za pouhý týden, že prý jede k rodičům a chce se u mě na chvíli zastavit. Pozvání myslím vždy vážně a ani teď to nebyla výjimka, navíc mám víkend zrovna volný. Rychle uklidím, aby mě nepomluvila. Jen ložnici pro hosty, kde si sem tam hraju s předem naplánovanou návštěvou, z úklidu vynechám.

Nevím, jak vy, ale mám dost zvědavé sousedy – jakmile se u naší branky něco šustne, hned hlídkují. Romana přijede snad ještě dražším Mercedesem, než jaký měla tenkrát v Praze. Mrknu směrem k sousedům a jen vidím, jak se záclona rychle zatahuje. To zase budou řeči, pomyslí si a rychle ji vezmu dovnitř. Nejdříve ji provedu domem, abych se pochlubil. Přece jen – dům prošel rekonstrukcí, tak co bych neukázal, že také nejsem úplně chudák! Poté ji zavedu do altánku na zahradě, kde již mám nachystané občerstvení, samozřejmě včetně vína, na které jsem zval. Venku panuje příjemné jarní počasí, svítí sluníčko a mírně pofukuje. Sedíme a povídáme si, co kdo od našeho posledního setkání prožil. Tím

nemyslím to před týdnem na konečné metra, v takovém případě bychom toho asi moc neřekli.

„Mohla bych tě o něco požádat?“ zeptá se najednou takovým nesmělým tónem.

Víno neprodám, sám ho mám málo, zavrčím si pro sebe v duchu.

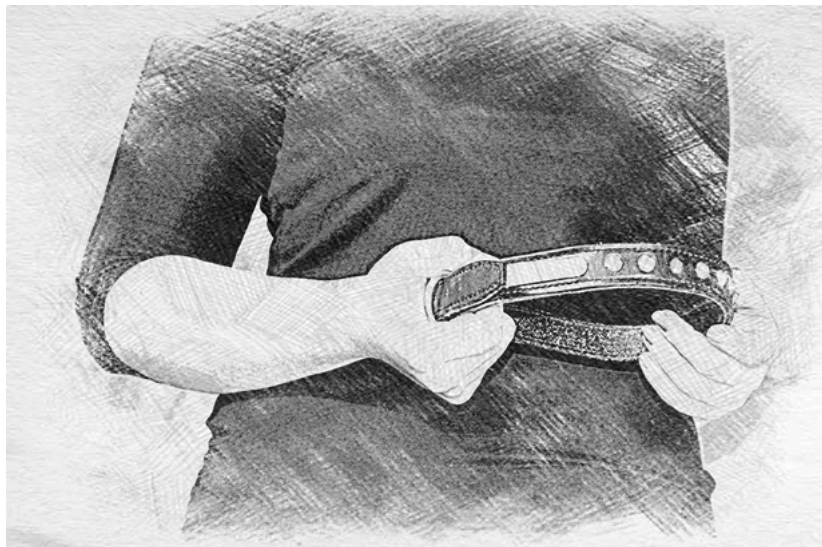
„O co?“

„Mám napsat článek o lidech, kteří mají rádi BDSM, v rozsahu alespoň dvou stran, a musím to odevzdat v pondělí. Ty jsi jediný, o kterém vím, že v tom žije.“

Co mám na to asi tak říct?

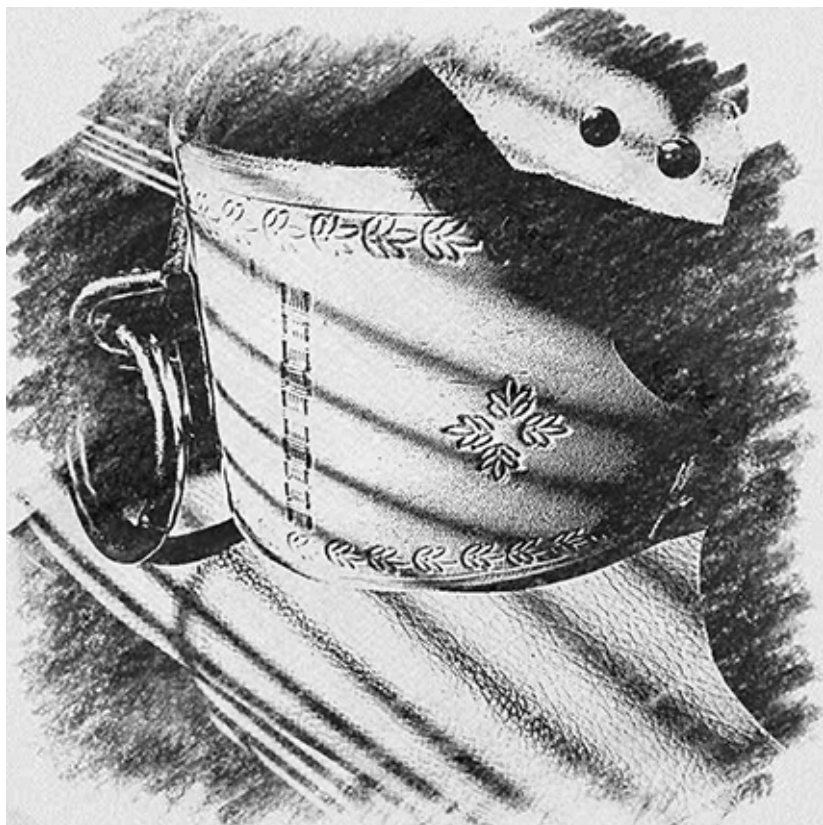
„Člověk, který by o tom chtěl psát, by to měl sám zažít.“

„Chtěla bych to hlavně vysvětlit, co na tom lidi láká, baví, proč do toho jdou a tak. Ale mám na to vlastně jen tuto sobotu.“ Dokonce mi za to slibuje i peníze a že to bude trháč. Dobrý pokus, ale moc nefunguje, když není nálada...

Ani mě nenapadlo, když říkala: „Jenom si odskočím,“ že tím nemyslela *na záchod*, ale *prošmejdit mi okamžitě dům*. Vrací se s obojkem, který někde našla, aby mě přinutila říct jí o tom více.

Nechápavě se na ni podívám, ačkoliv moc dobře chápu, co chce. Nakonec se pod jejím mírným nátlakem, ale s úsměvem rozpovídám.

Obojek

Je to taková obyčejná věc, co rozdovádí každého pejska, když jde ven. Anebo subinu, kterou potěší už jen to, že ho Pán drží v ruce. Je snad lepší pocit než někomu patřit, oddat se mu a poslouchat ho?

Jestliže to vezmu z pohledu subiny, tak nemusí uvažovat nad tím, co by měla dělat, aby pobavila svého Pána. Na druhou stranu Dominant musí vymýšlet úkoly i tresty za jejich nesplnění.

Mnohdy jsem uvažoval nad jedním i nad tím druhým postojem člověka. Když si sebe uvědomím v postavení dominantního, zjišťuji, že to mám vlastně těžší. Jsem to já, kdo úkoluje a trestá submisivnějšího jedince, musím být psychologicky silnější, mít nad ním převahu a zároveň si získat jeho důvěru. Poranit duši je totiž horší než rozsekat zadek či záda dűtkami. Subina je také člověk, ale když to špatně odhadnu, stane se z ní nepříjemná známost. Občas to dojde až do extrému, že začne svého Pána pronásledovat, prohledávat mu kapsy, obtěžovat jeho známé a kontrolovat telefon či zápisník. Jinak je to většinou křehké stvoření, které mnohdy netuší, kam patří a proč je vlastně hadrem na podlahu, který vám leží u nohou.

